

Căluțul de oțel

Oamenii sunt nebuni... Mai ales Tata, dar nici cu Mama nu mi-e rușine. Dintre toți, doar Caius pare să gândească la fel ca mine...

Când i-am văzut că pregătesc bagajele ca și anul trecut am știut imediat ce ne așteaptă: sute, poate chiar mii de kilometri cu mașina prin coclauri... Și în tot răstimpul ăsta eu nu pot închide un ochi, ca nu cumva să pierd vreo priveliște, și mai ales să știu pe unde e drumul spre casă că pe Tata nu ma pot bizui!

După vreo cinci zile și cinci nopți de umblat pe cele mai ciudate drumuri, iată-ne ajunși în Paradis. Atât de frumoasă era grădina lui Joshka Bacsii unde ne-am instalat cortul, încât am fost convins că Tata ne-a adus deja cu mașina în Paradis!

După ce am petrecut o noapte liniștită în cortul din livada cu meri, în care însuși lordul Newton ar fi fost încântat să-și amenajeze laboratorul, dimineata, mai devreme ca altădată, Tata a dat deșteptarea și fără a mai risipi timpul cu prostul obicei de a bea cafeaua pe stomacul gol, am luat-o din loc într-o direcție necunoscută.

Nu am mers mai mult de 10 minute, când se părea că am și ajuns la destinație. Am coborât primul din mașină și ce am văzut acolo nu mi-a plăcut

deloc: un animal uriaș, căruia îi ieșea fum pe nas și care făcea un zgomot ciudat:
puf... puf... puf... puf...

Un căluț uriaș era înhămat la cinci cărucioare destul de mari. Unele semănau cu vagoanele unui tren altele însă n-aveau uși, n-aveau ferestre... Probabil le-or fi furat hoții, că am auzit că în țara asta a noastră se fură orice!

Curând mi-am dat seama că toată graba din această dimineață a fost să ajungem la timp pentru a urca în cărucioarele trase de căluțul cel mare și negru. Bineînțeles că mi s-a făcut tare frică, dar Tata știe mereu să-mi alunge teama, așa că am pășit cu încredere în căruciorul din mijloc. Acolo m-am ascuns repede sub o bancă iar Mama mi-a protejat urechile cu un batic, să nu ma tragă curentul. Ce bine era așa, nu mai auzeam pufăitul căluțului de oțel!

De-odată, căluțul a scos un nechezat strident: un soi de șuirat cum nu mai auzisem niciodată până atunci și sper să nici nu mai aud vreodată! Atât de tare a șuierat căluțul încât l-am auzit prin baticul ce-mi acoperea urechile!

Odată cu acel șuierat, căluțul s-a pus în mișcare trăgând toate cărucioarele după el, inclusiv căruciorul nostru. Am mers așa tgdm...tgdm...tgdm... timp de vreo două ore, răstimp în care ne-am și oprit de câteva ori pentru că sârmanul căluț a obosit și i s-a făcut sete.

În cele din urmă am oprit într-un loc tare frumos, pe malul unei ape limpezi și reci, în inima munților. Atât de frumos era acel loc încât mi-am dat seama că aseară m-am înșelat și abia acum am ajuns în Paradis!

După ce am păpat bine de tot și mi-am potolit setea din apa râului, am urcat

iarăși în căruciorul care ne-a adus aici, iar căluțul ne-a tras pe toți până la locul de unde am plecat. Niciodată n-am fost mai fericit când am revăzut mașina

așteptându-ne în parcare! Din păcate poza cu mașina am sacrificat-o pentru a ieși doar cinci poze la numărătoare...

*Și-acum m-am scărpinat sub ham,
Și vă zic la toți: ham! ham!*